

Sophia Pretor
Van tovább...

Sophia Pretor
Van tovább...

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2014

ISBN 978-963-387-071-6

Sophia Pretor

Borítót készítette: Nedo Regina

Tartalom

Munkában	4
Hazafelé	7
Boby és Oliver	10
Az áskálódó Robert	14
Oliver betegsége	18
Válaszokat keresve	20
Elvyra, a bajkeverő	22
Ciprusi nyaralás — nélkülem	27
Szülők, nagyszülők	32
Nem másnak szültem a fiamat	39
A pokol előszobájában	47
A döntés	52
Hozzám ne érij!	57
Különös látogatás	63
Nem vagyok eladó	70
Költözünk, végre	78
Új élet	81

Munkában

Kellett az az adrenalin. A reggeli vagy esti órákban kerített hatalmába ez az eufórikus érzés. Az elszámolás időszaka volt ez a kávézóban. Kétfajta életet figyelhettem meg itt; a nappalok és éjszakák hatását, amit a sorsokra mért. Reggel héttől az álmosan munkába igyekvő embereket, akik gyors szertartásként fogyasztották el koffeinadagjukat, majd a pláza kirakataiban vetettek egy utolsó pillantást öltözetükre. Egy idő után ki lehetett olvasni az arcukból, a mozdulataikból, hogyan telt az estéjük.

Vannak arcok, amik visszatükröznek mindent, hiába a mesteri smink, a simára borotvált arc, az illatok. A barázdák a száj két oldalán, a homlokon és a duzzadt szemek árulkodnak. Mindig nagy hatással voltak rám a részletek. Volt, hogy napokra nyomot hagyott bennem egy tekintet, egy megremegő áll.

Délelőtt az iskolából lógó srácok költöttek itt a zsebpénzüket, jegyzeteiket tárgyaló egyetemisták és a kávézóról-kávézóra sétálgató, kitarzott plázacicák ültek a kis, barátságos, csupa üveg és tükör munkahelyem kicsi asztalainál. Ezek a kitarítottak mindig remek szórakozást nyújtottak számomra. Kezeim rutinból végezték feladataikat. Rugalmasan lavíroztam az egymáshoz szorosan zsúfolt székek között a tálcával, miközben figyeltem őket. Az a típusú nő ez, aki elhitei magával, hogy élete csupa csoda, ragyogás, és nem veszi észre, hogy minden nap mással van egyedül. Elégedett az Őt tartó hím izomzatának tömegével, pénztárcájának vastagságával, de nem tudná megválaszolni, mikor beszélgetett vele utoljára. Aztán beszédközpontjuk csökevényesedni kezd, és vagy panaszáradat, vagy a divatirányzat az, amivel a hallgatóságának be kell érnie.

Délután befutottak az igazi nők és férfiak. Ezek valódi barátságok, kapcsolatok, szerelmek voltak. Ők voltak azok, akiknek csillogott a tekintetük, hisz egymás miatt ültek be ide: találkozni, örülni egymásnak. Egymásra figyeltek. Nekik nem kellett színpadias mozdulat egy hamutartó ürítéséhez, mert nem vette senki észre őket...

Este hét körül törvényszerű volt, hogy pulzusom meglódult. A teltház időszaka volt ez, a műszak vége, az elszámolás. Örült pörgés közepette vettem számba az árukészletet, adminisztráltam mindent, és kiszolgáltam. Ezekben a perceken érkezett a kolléganóm, aki átvette a vendégek rendeléseit, így befejezhettem a szoros elszámolást. Mint a szerencsejátékos, aki végigkockáztatta a napját, úgy éreztem

halántékomban vérem dübörgését. Nagy volt a tét. Fizetést nem kaptunk. A kávézó velem egykorú tulajdonosa jó üzleti érzékkel tett minket érdekeltté. A borralaló és a néhány régen bevált vendéglátóipari trükk volt a miénk. Elfogadtuk a kávé és az italmeghívásokat, melyeket sosem fogyasztottunk el, dobtunk néhány jégkockát az italokba, kiszorítva egy kevéske nyereséget a folyadék térfogatából. Emberi oldalunkat a borralaló mértéke mutatta, a szakmai tudást pedig ezek a trükkök. Volt egyensúly. Kellott, hogy ember maradhassak.

Volt egy másik műszak, ami este hétkor kezdődött reggelig. Egy másik világ. Lassan elszállingóztak az igazi, csillogó tekintetű emberek, zárt a pláza mozija az utolsó film után, és a kávézó üvegfalán túl csak a vízesés morajló zaja hallatszott. Szerettem nézni ezt a vizet, megnyugtatót. A végtelenség sosem szűnő folyamat mutatta nekem. Éjfél után elcsendesedett minden. Fáradtan, lassan lépkedő biztonsági őrök kerültek elő, hogy lezárják a hatalmas üvegajtókat. A kávézóba ettől kezdve már csak a másik bejáraton lehetett érkezni, kintről az utca felől. Néhány ór betért egy kávéra, vagy néhány szóra.

Két éve már, hogy ugyanazok az arcok néznek rám éjszakánként. Volt, amelyikük egyenruhája alatt megláttam az embert is. A családapát, akinek van célja. Többségüknek viszont az egyenruha viselése biztosított önbizalmat, férfiaságot és tekintélyt. Némelyik szánalmat váltott ki belőlem, mert erőlködése, hogy férfinek tűnjön nevetségessé tette. De nevetni sosem tudtam rajtuk.

Minden éjszakás műszakomban ott nyöszörgött valamelyik a pultnál állva, éppen aktuális barátnőjével való kapcsolatát kitergetve. Nem zavart volna, ha értelmes, pozitív töltésű beszélgetések lettek volna. De komplexusokkal telített nyűszítések voltak. Mindig megbíztak bennem az emberek, főként a férfiak. Pár találkozás után elkezdtek mesélni. Persze a saját szemszögükből láttak csak mindent. Egy ideig még vártam, hogy talán belegondol, beleérez bőszen pocskondiázott nője világába, de nem. Volt, hogy nem tudtam szó nélkül hagyni a történetet, és megvilágítottam a női oldalát. Ha szerencsém volt, többet nem jött beszélgetni hozzám munkaidejében, hanem róttá köreit a pláza rideg folyosóin. Az ilyen beállítottságú fickók vádoltak engem férfigyűlölettel, vagy sütötték rám az ősi női mesterség jelzőit. Nem viselték a véleményemet. Én pedig nem viseltem az ostobaságot.

Volt egy ilyen fiú, aki egyenruhájába bújva élte meg magabiztosságát. Kölyökcárcú, éretlen gondolkodású volt. Jó préda a gyakorló, kitartottnak készülő növendékeknek. Miközben éjszakánként a poharakat törölgettem, állt a pultnál és mesélt. Barátnője hat hónapig hitegette, hogy gyermeket vár. Ő gondoskodott róla, és amikor már a haverok röhögésének kereszttüzébe került, kezdett világosodni az elméjében, hogy a lány nem állapotos. Kérdések sorozatát tudtam volna a szerencsétlenre zúdítani, de sosem lettem volna képes megbántani valakit, aki ekkora tudatlanságban szenved.

Napokig járt a fejemben ez a történet. Elemeztem, miféle neveltetés gyümölcse ez a fiú. Miféle szerelem, sexualitás az, ahol nem ismeri fel a női testben zajló, vagy nem zajló változásokat? Egy hajszálnyira a harmincadik születésnapomtól még rá tudtam csodálkozni ezekre a hihetetlennek tűnő históriákra.

Hajnalban kezdtek szállingózni azok, akik nem tudtak aludni. A kávézóval szomszédos piciny kaszinó várta őket: a szenvedélybetegeket, akik Isten tudja, honnan veszik és vonják el azt a pénzt, amit felraknak tétnek a rulettre. Sosem időztem többet abban a helységben, csak míg az italt átvittem, és megvártam, hogy a zsebükbe nyúljanak és fizessenek. Irtóztam mindenféle szenvedélytől, ami képes embereket, családokat a nyomorba taszítani.

Az éjjel folyamán találkoztak itt bizonyos üzletemberek, kiknek asztalához, mint árnyéksuhantam, kerülve a szemkontaktust. Tapasztalat volt már ez. A szemkontaktus bizalmat szül, és én nem feltétlenül akartam az Ő bizalmukba kerülni. Ők busás borralalót adtak. Nekik volt pénzük, hogy a tiszteletet megvásárolják. Viszont én sosem tudtam tiszteletet érezni azok iránt, akik nem dolgoztak meg a pénzükért. A csalás, a sikkasztás, még ha fehér galléros szélhámosok szakmája is, megvetést szült bennem. Ezért nem néztem a szemükbe. Feljebb kerekedtem rajtuk, nem tudom, honnan származó arisztokratikus hüvösséggemmel. Így teltek az éjszakák.

Reggel makulátlan tisztaságú és rendezett munkaterületet adtam át a kolléganőmnek. Az örök megnyitották a pláza üvegajtajait, és a házban dolgozók szétszéledtek minden irányba. A bevételt az irodába vittem, és ittam egy kávé, amit már nem én főztem. Nekem főzték.

Jól kerestem. Szükség is volt rá. Otthon vártak rám.

Hazafelé

A metrón hazafelé melegség és boldogság töltött el. Bár nem volt ez felhőtlen boldogság. A fizikai fáradtságon túl, hogy tizenkét órán keresztül szolgáltam fel, a gyomromban és a szívemben sokszor éreztem a szorító érzést. Szívesebben dolgoztam volna kevesebbet, vittem volna haza kevesebb pénzt, úgy nőhöz méltón. Hogy több időt tölthessek velük: a két fiammal. Hozzájuk vitt haza az utam, hogy lerúghassam végre fáradt lábaimról a cipőt.

Az elmúlt években skizofrén kettősséggel éltem az életemet: anya és apa voltam egy személyben. Egyedül neveltem Őket. Az én döntésem volt, hogy kiszálltam apjukkal való kilenc éves együttélésünkből, és új életet kezdtünk, mi hárman. Akkor borzalmasan fájt, de évekkkel később sorozatosan bizonyosságot kaptam, hogy életem egyik legjobb döntése volt.

A munkába igyekvő emberek tömegében nem volt érzékelhető, hogy én már hazafelé tartok. A harc, amelyet évek óta vívtam, gerincemet egyenessé, tekintetemet nyílttá edzette. Ez volt az egyetlen fegyverem: a tartásom. Sokszor elgondolkodtatott, áldás vagy átok ez a tartás. Nem igazán közeledtek hozzám sem férfiak, sem nők könnyedén. Mondhatom, tartottak tőlem. Magabiztos kisugárzásom, külsőm, feltételezett a háttérben egy hímet, aki az önbizalmamat táplálja, finanszírozza anyagilag.

Viszonylag korán kiforrott a stílusom, ami öltözködésemet, megjelenésemet illeti. Természetes barna hajamat sötétebbre, olykor feketére festettem. Hol állig érő, szigorú vágású, kleopátra-frizurát, hol a végzet asszonya hátközépig érő sörényét hordtam. Világosbarna nagy mandulavágású szemeimet kifinomultan árnyaltam, sosem hordtam erős sminket, kerek babaarcomat gyerekkorom óta viselem. Magasnak nem mondható testem sosem volt betegesen vékony, sőt egészségesen telt voltam, még a szülések előtt is.

A csillogó figyelemfelkeltő ruhákról, a kiforratlan személyiségű nők ide-oda kapkodó jelleme jutott eszembe, így ezek viselését kerültem. Barnák, szürkék, vörösek, és feketék — ezekben a színekben éltem, és éreztem jól magam. Sötét hajam, egy fekete bőrcipő, és még egy second handben vásárolt egyedi rongy is öltöztetett. Ékszert nagyon keveset vagy semmit sem hordtam. Egy lábujgyűrű láthatatlan

érzékisége, és a cipőimben megbújó vörös körömlakkal díszített lábam volt minden ékszerem.

Bár hangom kellemes fekvésű, de ridegen csengő, mely sosem tükrözte vissza a szívemben-lelkemben tomboló viharokat. Mindig uralkodtam magamon, mintha királyi vér és nevelés kötelezne erre. Így jártam-keltem az idegenek között. Akik viszont bátrak voltak, és mertek közeledni, megismerhették valódi lényemet. Sok-sok éves barátságaim így születtek, és kollégáim, főnökeim számára pótolhatatlan alappillér voltam. Számítottak rám.

Dolgoztam exkluzív helyeken, hotelekben és neves éttermekben. Reggeliztettem hotelben megszálló turistákat, és vittem már asztalhoz jégre hűtött Don Perignont is, aminek az ára egy tanár havi fizetésének felelt meg. Volt, ahol szigorú egyenruha nyakkendővel, máshol kisestélyi túsarkúval volt a munkaruhám. Személyiségem mindig stabil volt, nem befolyásolt az egyszerűség vagy éppen a sznobizmus munka közben.

Amint munkaidőm letelt, a tálcával és a kötényemmel együtt hagytam magam mögött mindent. Útközben hazafelé még nő voltam, észrevettem engem vizslató tekinteteket, sanda női pillantásokat, betegesen sóvárgó arcokat. Ahogy közeledtem otthonom felé, nőiségemet lassan anyai ösztönök, érzelmek, aggodalmak váltották fel.

A kis lakás, amit fiaim apjával való válásunk után vásároltam, szintén visszatükrözte jellememet. Viszonylag gyakran változtattam meg a falak színét. A pasztell sárgából úgy lett terrakotta vörös, ahogy lelkem és jellemem visszavonhatatlanul erősödött. Három szobából állt a kis otthonom. Mikor ideköltöztünk, még fenntartottam magamnak egy kis hálószobát, a gyerekek pedig a másik hálón közösködtek. Ágyaik még elfértek egymás mellett. A három év korkülönbség még engedte a közös játék- és hálóteret.

Volt még a nappali, egy kanapéval és egy hatalmas tükörrel a falon. A szekrények, a komódok, a konyhabútor — mind fekete volt. Talán még gyászoltam elmúlt éveimet és elrabolt, összetört álmaimat. Mondhatom, mediterrán hangulat kerekedett pár éven belül, eleinte kifinomult, letisztult színű és rendezett lakomból. Tükrök az egymással szemközti falakon: ez volt az egyik számomra tökéletes megoldása annak, hogy a

tereket és a fényt a magam tetszése szerint tágítsam, irányítsam. Érzéksalódások játéka volt ez.

A párhuzamok, a tárgyak térben való pontos elrendezése, a bögrék fülének egy irányba állítása a konyhaszekrényben olykor elgondolkodtatott. Szenvedélybetegség kezdeti tüneteinek tudtam be, hogy nagyon fontossá vált számomra a harmónia, a színek és az illatok.

Ez volt az én nyugodt, egyben szenvedélyt tükröző menedékem. Ide tértem meg munka után, hol este, hol reggel. Hol a lámpák meleg fénye fogadott, hol a reggeli nap sugarai jártak táncot a terrakotta, okker, égetett mandarin színű falakon.